

Дѣвойчицата са запрѣла предъ старѣта и голѣмата кѣща, погледала камъ прозорците, погледала си краката, погледала небето, погледала насамъ-нататакъ, въздѣхнала дватри пѣти и замислила са. А божиятъ свѣтъ билъ широкъ и пространенъ! Дѣвойчицата погледала пакъ камъ прозорците и двѣ едри сълзи ѝ потекле изъ очите — само двѣ. А лучезарните и пурпурните облаци въ това време приемали такива фантастически форми, каквито сѣ възможни само въ приказските! Дѣвойчицата погледала и на това великолѣпно небе, но погледала съ такава тѣга, която сѣвсѣмъ гармонизирала вечерната или нощната красота. Мислите ѝ са бѣркале въ главата, и тя проговорила:

— Да влѣза или да не влазямъ? Боже, дай ми разумъ; научи ма що да права! Моиятъ животъ и безъ тия мъки е тѣжрде тѣжакъ, така е той тѣжакъ, щото